

Arrest

nr. 184 702 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X.

Op 31 maart 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 11 september 2014 vraagt de verzoekende partij een machtiging aan tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 oktober 2014 weigert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 19 november 2014 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 30 april 2015 met nummer 144 562 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 27 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 9 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 11 september 2014 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 14 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2014 werd ingediend door :

S.(...), H.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Onbepaald

geboren te A.(...) op 18.10.1991

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkene beroept zich ook op het feit dat zijn asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd. Betrokkene vroeg op 31.03.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 05.05.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat de asielprocedure meer dan 5 jaar heeft geduurd – meer bepaald iets meer dan 5 jaar en 1 maand - geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien kan dit element eveneens niet weerhouden worden daar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een schending van de openbare orde. Betrokkene werd immers op 30.03.2015 door de Correctionele Rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, met uitstel 3 jaren, en een geldboete van 100,00 EUR (x 6 = 600,00 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en dit voor volgende feiten; “opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die, uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer – verboden wapen(s): het voorhanden hebben van/het opslaan zonder vergunning/inschrijving: het dragen.”

Tot slot stelt betrokkene dat hij alle inspanningen heeft gedaan om de Nederlandse taal te leren. Echter, dit element kan niet weerhouden worden. Betrokkene legt slechts één document voor, op datum van 07.06.2011, waaruit blijkt dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd. Zodoende kan er moeilijk volgehouden worden dat hij “alle inspanningen heeft gedaan om de Nederlandse taal te leren”, temeer daar zijn opleiding zich slechts beperkt tot Richtgraad 1. Ook legt betrokkene geen enkel ander document voor waaruit blijkt dat hij inspanningen heeft gedaan om zich gedurende zijn verblijf in België te integreren. Men kan toch veronderstellen dat een persoon die meer dan 5 jaar in België verblijft

meerdere inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren dan enkel het volgen van Nederlandse lessen Richtgraad 1."

Op 9 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de preambule van het EVRM en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert enig middel als volgt:

"Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"(...)".

a) Dat de betreden beslissing voorhoudt :

"(...)"

Dat uit het dossier blijkt dat hier met een procedureduur van meer dan vier jaar , zelfs meer dan 5 jaar, zodat de verzoekende partij er vermocht op te rekenen de hij in aanmerking zouden komen voor regularisatie.

Dat terzake een onrdelijke procedureduur met een duur van de procedure is van minstens vier jaar vanaf indiening van de asielaanvraag bij dienst vreemdelingenzaken tot en met het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en/of eindbeslissing bij het CGVS

Dat de lange duur van de asielprocedure een voldoende basis is voor gegrondheid van het verzoek. Dat terzake de instructie van 19 juli 2009, alhoewel formeel vernietigd deze instructie toch nog in de praktijk werd nageleefd, de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid. Deze publieke mededelingen zijn mogelijk wel een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie: Dat trouwens nog altijd de criteria van minister Turtelboom van 26 maart 2009. Dat voormelde instructie algemeen verspreid werd en ook naar De Heer Rosemont directeur van de dienst Vreemdelingenzaken werd gestuurd met de mededeling deat het instructie betreft in het kader van de toepassing van het oud artikel 9,3 van de vreemdelingenwet en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat onmiddellijk van toepassing zou zijn, zodat minstens de indruk ontstaat dat het een rechtsregels zou betreffen (Cf.RvSt nr. 157.452 van 10 april 2006). Dat in de instructie turtelboom uitdrukkelijk voormeld criterium werd weerhouden, daar waar beide voormelde instructies de bevestiging inhielden van een bestaande toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, waarbij eenieder gelijk dient te worden behandeld. Dat aldus ook bij de instructie Turtelboom, die geen voorwerp heeft gevormd van enige vernietigingsprocedure bij de Raad van State een criterium geldt waarbij een lange procedureduur een duur van de procedure is van minstens vier jaar vanaf indiening van de asielaanvraag bij dienst vreemdelingenzaken tot en met het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen of beslissing CGVS.

Dat dit een algemeen gekend feit is, en geacht te zijn gekend door zowel de administratie zelve die verantwoordelijk was voor de regularisaties zelve als de later beroepsinstanties zoals Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en Raad van State. Dat men algemeen gekende feiten uiteraard niet dient te bewijzen (Cf. Cass. 7 februari 2006, Pas., 2006, I, 321).

Dat de De Raad van State in het arrest nr. 157.452 van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure heeft geschorst nu de Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. Dat hierdoor ook het beginsel van behoorlijk bestuur het vertrouwensbeginsel geschonden is. Dat ter zake ook de motiveringsplicht geschonden is nu DVZ de motieven moet opgeven waarom een aanvraag niet

zou voldoen. Dat ter zake niet werd gemotiveerd waarom hetgeen door de verzoekende partij in zijn geheel als dusdanig niet in aanmerking zou komen. Dat in deze zaak dient benadrukt te worden dat de overheid zelf verklaarde de vernietigde criteria verder te volgen, daar waar bovendien er geen vernietiging is gebeurd voor de instructie Turtelboom en daar waar het criterium lange procedure met schoolgaande kinderen behoorde tot de instructie Turtelboom zodat de verklaring de intentie te hebben de vernietigde criteria te volgen ook uiteraard geldt voor de inhoud van niet vernietigde criteria, met een zelfde inhoud.

Dat juist het de essentie van het onderscheid tussen een rechtsstaat en een niet rechtsstaat, het ancien regime van voor de Franse revolutie is dat de overheid in het ancien regime op willekeurige en volledig ongelijke wijze vermocht te beslissen wars van enige norm. Dat het begrip "democratische rechtstaat" een wezenlijk begrip is dat zelfs de andere fundamentele rechten zoals bepaalt in het E.V.R.M. schraagt (cfr. E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court, Series A., vol. 18). Dat in die zin de preambule van het E.V.R.M.M. het zelfs een verdragrechterlijkde regel met directe werking die boven het Belgisch recht Staat, waarbij het Belgische recht zelfs niet zou kunnen toegepast worden voor zoverre in strijd met het beginsel van de rechtstaat.

Dat geen afweging wordt gemaakt of de betrokkene dient gelijkgesteld te worden aan diegenen die reeds effectief geregulariseerd zijn op basis van de instructie van 19.07.2009 en deze van 26.03.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Dat dit evenmin gebeurde met de instructie Turtelboom, noch met het reeds daarvoor bestaande systematische handelen. Dat in zake regularisatie het nochtans zo is dat iedereen gelijk dient behandeld te worden.

Dat hij die een evengrote band met België kan invoeren op diezelfde wijze dient behandeld te worden.

Dat anders er een schending is van het gelijkheidsbeginsel. Dat het een zeer algemeen gegeven is dat veel personen zich op de vernietigde criteria met succes hebben kunnen beroepen.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitragehof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S.. 8 november 1989, B.I.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S.. 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S.. 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.. 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W.. met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P.. 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W.. 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, légalité et proportionnalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577). Dat in dergelijke hypothese de administratieve beslissing niet kan gemotiveerd zijn zoals in casu. Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de

motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn, terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd, zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.. 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een subsantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W.. 1995-96, 49).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat een administratieve akte ontbloeit is van juridisch basis en aldus ondeugdelijk gemotiveerd is wanneer de administratie steunt op een artikel dat niet op voormelde administratie van toepassing is (SALMON, J., Le consiel d'Etat, Bruylant, 1994, I, p. 474); dat uiteraard het helemaal niet opgeven van juridische basis nog kennelijk meer ondeugdelijk gemotiveerd is.

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is.

Dat de motivering uitdrukkelijk dient te gebeuren, dit wil zeggen dat de motieven moeten blijken uit de beslissing.

Dat de bestreden beslissing kennelijk niet gemotiveerd is zowel op inhoudelijk als formeel vlak; dat ook terzelfdertijd artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geschonden worden nu het begrip buitengewone omstandigheden kennelijk niet juist toegepast.

Dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (B.S., 6 oktober 2006) het volgende bepaalt : "(...)"

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007). Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekende partij tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zijn, minstens zijn deze niet afdoende. Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. « De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt'. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekende partij heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich reeds zeer lang verblijf houdt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen reeds hierboven gesteld is naar voor werd gebracht.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoekende partij niet of nauwelijks wordt getoetst aan de

criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielaanvraag van verzoekende partij precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993, RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737, Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat niet alléén het gelijkheidsbeginsel geldt. Dat de bestreden beslissing ook moet gemotiveerd zijn. Dat de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.. 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingeb, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution", noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994

met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgischegrondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld "Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M.2000 (samenvatting), 50) Dat trouwens artikel 9 bis de mogelijkheid biedt dat in de praktijk een criterium met dergelijke inhoud zou worden gehanteerd. Dat een discretionaire bevoegdheid niet kan inhouden dat willekeur, rechtsonzekerheid en ongelijkheid gelden. Dat terzake het vertrouwensbeginsel geldt. Dat de overheid geacht wordt zelf diens normen en quasi- normen te kennen.

Dat dit ook inhoudt dat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu administratieve beslissingen ook in geval van zelfs discretionaire bevoegdheden dienen gemotiveerd te zijn en anderzijds dat de administratie dient te motiveren waarom gelijkaardige gevallen niet gelijkaardig worden behandeld. Dat beslissingen zelfs ingeval discretionaire bevoegdheid zouden dienen gemotiveerd te worden. Dat ook wat betreft motivering het zo is dat men dient bij motivering van een beslissing de lat gelijk te leggen.

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt, inzoverre het de zogenaamde vernietigde criteria, alsook de criteria van de instructie Turtelboom blijkbaar niet aanvaard als beoordelingscriteria voor het verzoeken artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, dit in toepassing van zowel het gelijkheidsbeginsel als in toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. Dat hierdoor het begrip artikel 9 bis wat betreft de gegrondheidsfase verkeer wordt toegepast.

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis Vreemdelingewet ongegrond heeft verklaard, terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).Dat is in casu het geval.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen, betreffende zowel de zogenaamd vernietigde criteria alsook de criteria Turtelboom naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is, terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt, zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989). Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn.

Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat gelet op de lange termijn van de procedure namelijk meer dan 4 jaar, zelfs meer dan 5 jaar artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden. Dat de verzoekende partij reeds een zeer sterke band met België opgebouwd heeft ondermeer ook een sociaal-economische band. Dat zij gesetled is in het leven in België Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad. Artikel 8, 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie." Artikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOT- TE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM. Immers verblijft verzoeker, al zeer lang (cfr aanvraag 9 bis VW) op Belgisch grondgebied Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit verblijf. Iets anders voorhouden tart werkelijk iedere verbeelding.

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid « terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster een duidelijke opsomming en weergave kan doen van de argumentatie nopens de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat gelet op het bovenstaand ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat inbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiverings- verplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met

een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

- Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond heeft verklaard, terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aan- komst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn verblijf, zijn sociale banden en engagementen alhier, zijn kennis van de landstalen, de werkbereidheid, de effectieve tewerkstelling.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Dat voormelde beginsels vermits het eigenlijk een emanatie is van de rechtstaat zelfs boven de wet kan staan. Dat immers het begrip "democratische rechtstaat" een wezenlijk begrip is dat zelfs de andere fundamentele rechten schraagt (cfr. E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court, Series A., vol. 18). Dat in die zin de rechtsstaat, de rule of law eigenlijk de basis is van al de andere verdragsartikel van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Dat hierdoor het het begrip democratische rechtstaat ook directe werking heeft net zoals de daarnavolgende verdragsartikelen.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "...één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnaam (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849, 11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841, 10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari

1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207, dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R.D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748, dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.. 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.

Dat immers de schending van het motiveringsvereiste ook een schending kan uitmaken van het gelijkheidsbeginsel.

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft :

" De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien.

De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan. In de huidige stand van het dossier kan het middel ernstig worden genomen(R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.) Dat het tot de motivering behoort aan te geven waarom de enen zo en de anderen anders worden behandeld; dat dit terzelfdertijd een schending van het gelijkheidsbeginsel kan uitmaken (vergelijk bijvoorbeeld volgende uitspraken met elkaar : RvSt. 31.441 dd. 24 november 1988 en 34.816 van 26 april 1990 dd. 26 april 1990 met Rvst., 18 juni 1991, J.T.. 1991, 718).

b) Dat de instructie Turtelboom niet vernietigd werd. Dat de vernietiging van de instructie Turtelboom in ieder geval niet ingeroepen werd. Dat in deze deze instructie werd bevestigd dat het hebben van een procedure van meer dan 5 jaar tussen asielaanvraag en beslissing ten gronde geldt ten einde een regularisatieprocedu- re ontvankelijk en gegrond te verklaren. Dat wat betreft de instructie Turtelboom het volgende dient gesteld te worden : Dat ter zake verwezen wordt naar een regel die geldt als omzendbrief, minstens als een regel die verbindend is ook al is deze regel niet in een gebruikelijk vorm bekendgemaakt. Dat zelfs de overheid die enkel bevoegd is om bij individuele beschikking te beslissen , nietenmin bij toch bij wijze van voor haarzelf geldende richtlijn in het algemeen nader kan bepalen hoe ze bij de vaststelling van haar beschikkingen een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zij bij het voorbereiden van haar beschikkingen moet in acht nemen, in de praktijk zal toepassen (RvSt. Lion, nr. 15094 dd. 22/12/1971). Voorschriften die niet in de gebruikelijke vorm van een echte verordening worden vastgesteld, maar als richtlijnen langs de ambtelijke wegen van de brief of de omzendbrief door de hogere overheid naar uitvoeringsorganen worden doorgegeven, moeten toch met rechtsregels worden gelijkgesteld - en zijn dienvolgens vatbaar voor een annulatieberoep -indien zij nieuwe regels aan de bestaande toevoegen, indien de overheid die de richtlijnen geeft, de bedoeling heeft die richtlijnen verplichtend te stellen, indien zij de bevoegdheid heeft degene die ze moet toepassen te binden en zij verder ook over de middelen beschikt om zelf de handhaving van de richtlijnen af te dwingen". (RvSt., 23 maart 1982, nr. 22.137, Verbergt en 'cons. t/ Minister van Onderwijs)

c) Dat de betreden beslissing voorhoudt :

"(...) "

Dat uit het dossier blijkt dat de betrokkene vooraleer hij werd geconfronteerd met de onmogelijkheid tot Arbeid heel wat heeft gearbeid. Dat de betrokkene principieel - dus zo hij verblijfsrecht zou hebben - gerechtigd zou zijn tot de werkloosheid, hetgeen inhoudt dat men vrij regelmatig heeft gewerkt. Dat bij het verichten van Arbeid men evenzeer geacht wordt om Nederlands te leren, hetgeen ook blijkt uit hoe de Belgische nationaliteitswet is opgesteld. Dat in voormelde wet voorzien is dat het verrichten van arbeid geldt als vermoeden van kennis van het Nederlands.

Dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met de verrichte arbeid en de eruit voortvloeiende integratie. Dat enkel rekening wordt gehouden met kennis van de Nederlands taal uit een diploma.

Dat ook het verblijf van meer dan 5 jaren reeds een vermoeden van integratie inhoudt. Dat de beslissing op dit punt geen enkele motivering bevat.

Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn, nu de bestreden beslissing een aantal elementen niet in aanmerking neemt en andere elementen al te eenzijdig bekijkt.

d) Dat de bestreden beslissing voorhoudt

" (...)"

Dat enkel een veroordeling wordt opgegeven zonder enige andere motivering zodat niet kan worden afgeleid waarom de argumenten niet kunnen worden weerhouden. Dat ingeroepen feiten uiteraard proportioneel moeten zijn aan de opgelegde maatregel zijnde het niet toekennen van een verblijfsvergunning. Dat een categorisering van slagen en verwondingen niet kan volstaan omdat zulks feit omdat het voor zulks feit zelfs zou kunnen gaan om een het toebrengen van een bloedneus. Dat een "verboden wapen" van alles en nog wat kan bevatten. Dat trouwens er in het concrete dossier trouwens er enkel sprake was van het gebruik van pepperspray. Dat nergens wordt duidelijk gemaakt waarom er thans sprake is van een bedreiging van de openbare orde. Dat het uiteraard niet volstaat om enkel een zeer summiere beschrijving van de feiten te geven en de strafmaat. Dat de bestreden beslissing niet concreet aangeeft waarom de openbare orde en openbare veiligheid verstoord zijn, laat staan voldoende verstoord zijn. Dat ter zake een ernstige en daadwerkelijke bedreiging van de openbare orde of openbare veiligheid. Dat een opsomming van aangehaalde feiten welke geleid hebben tot een veroordeling op zichzelf uiteraard op zichzelf niet kan volstaan. Dat gelet op de lange termijn van de procedure namelijk meer dan 4 jaar, zelfs meer dan 5 jaar artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden. Dat de verzoekende partij reeds een zeer sterke band met België opgebouwd heeft ondermeer ook een sociaal-economische band. Dat zij gesetled is in het leven in België Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimitieits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar enduidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad.

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. stelt :

"Artikel 8

1. Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOT- TE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Dat de Raad van State, zelfs reeds in het geval van een vergissing van de overheid, dwz., verzoekende partij voldeed formeel niet aan wettelijke vereisten wat betreft de document, de overheid de machtiging tot vestiging niet vermocht in trekken, daar dit een onevenredige inbreuk was op art. 8 van het E.V.R.M. Dat de beslissing tot intrekking werd geschorst. (RvSt. , nr. 76.966, 10 november 1998, Rev. dr. étr. 1998, 569, T.V.R.. 1998 , 187). Dat dit arrest mutatis mutandis dient in casu te worden toegepast worden. Dat dit er op wijst dat een administratieve beslissing vlug artikel 8 van het E.V.R.M. kan schenden.

Dat nergens een motiverings voorligt, een afweging voorligt wat de gevolgen zouden zijn van een verwijdering na meer dan 5 jaren uit België, en de terugkeer, waarbij zelfs geen motivering wordt

opgeven of dit mogelijk is. Dat zeker geen afweging wordt gemaakt van de verplichte terugkeer ten aanzien van de aangehaalde inbreuk.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., *De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatsrecht*, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de motieven overeenkomstig artikel 2 en 3 dienen in de beslissing zelve te staan van voormelde wet.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., *De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R.*, 1993/2, 67-71),

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiele vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', *LT*, 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', *J/L*, 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 E.V.R.M. evenredig is met het doel (RvSt., dd. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt., dd. 16 mei 1997, nr. 66.292; Cfr. RvSt., dd. 5 juni 2000, schorsingsarresten 87.784 en 877.84, bevestigd in de arresten 97.338 en 97.340 van 29 juni 2001). Dat het Europees Hof van de Rechten van de mens geoordeeld heeft in de zaak MOUSTAQUIN, waarin een vreemde onderdaan gelet op het plegen van misdrijven in België uitgezet werd, dat 147 strafbare feiten waarvan slechts 26 correctioneel werden berecht, en de gevolgen daarvan voor de openbare orde niet opwegen tegen de rechten vervat in artikel 8 van het E.V.R.M. (MOU- STAQUIN/ België, dd. 25 januari 1991, nr. 26/1986/186/246).

Dat er gelet op het voorgaande ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Terwijl in zoverre de verzoekende partij in haar concrete kritiek – ten onrechte - stelt dat de instructie dd. 19.07.2009 wel had moeten worden toegepast op haar aanvraag, de verwerende partij laat gelden dat de instructie van 19 juli 2009 met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd werd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing had moeten maken van de criteria van een instructie, die vernietigd werd door de Raad van State en aldus uit het rechtsverkeer verdwenen is.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Daarenboven wordt elke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet individueel behandeld en onderzocht. De verzoekende partij haar beweringen falen volkomen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij wel voorhoudt dat andere personen zich in dezelfde of gelijkaardige omstandigheden bevinden, doch dit niet aantoont.

“Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld.” R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Daarenboven houdt de concrete kritiek van verzoekende partij in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verweerder verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat deze “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie.

Zie ook:

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270: “(…)”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007: “(…)”

Verweerder laat nog gelden dat elke aanvraag afzonderlijk moet worden onderzocht. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de omstandigheden volledig identiek zijn.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“(…)” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“(…)” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij heeft zich in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet niet beroepen op de bescherming van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"(...)"

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Voorts levert verzoekende partij nog kritiek op het onderdeel van de motivering waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een schending van de openbare orde.

Dat de verzoekende partij te onrechte aangeeft dat de bestreden beslissing heeft nagelaten aan te geven waarom er thans sprake is van een schending van de openbare orde.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij kennelijk uit het oog verliest dat het toekennen van een machtiging tot verblijf een gunstmaatregel is (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geoordeeld dat de verzoekende partij uitgesloten wordt van de gunst van regularisatie omdat zij ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd.

De bewering van de verzoekende partij dat zij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekende partij ziet bij haar kritiek kennelijk het arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het hoofd. In voormeld arrest werd in een gelijkaardige situatie geoordeeld dat: (...)

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoekende partij op haar kerfstok heeft.

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de ernstige schending van de openbare orde verhindert dat hij zich zou beroepen op het criterium van een langdurige asielprocedure.

“(…)” (R.v.V. nr. 79.293 van 17 april 2012)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu toont verzoekende partij geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde in de aanvraag aangevoerde elementen, noch toont zij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond, noch van de overigens rechtsregels waarvan verzoekende partij de schending aanhaalde.

Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn terug te vinden in de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond is. Hij motiveert dit door te stellen dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verder wordt er gesteld dat een lange asielpprocedure niet automatisch kan leiden tot een verblijfsrecht of -machtiging. Bovendien kan dit element geenszins worden weerhouden daar de verzoekende partij zich reeds schuldig heeft gemaakt aan een schending van de openbare orde. Tenslotte stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat het element dat de verzoekende partij Nederlands heeft geleerd ook niet weerhouden kan worden, daar hiervan maar één stavingsstuk van wordt neergelegd. Hierdoor kan de verzoekende partij moeilijk volhouden dat zij alle inspanningen heeft gedaan om de Nederlandse taal te leren. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst op het verblijf van meer dan 5 jaar om er op te wijzen dat wel verondersteld kan worden dat er meer inspanningen zouden moeten geleverd zijn om te integreren dan één cursus om Nederlands te leren.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. De verzoekende partij heeft kritiek op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing, waardoor zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te gebeuren in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister

c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In de aanvraag van 11 september 2014 heeft de verzoekende partij samengevat de volgende elementen aangehaald om een machtiging te bekomen:

- Onredelijke lange asielprocedure;
- Alle inspanningen gedaan om de Nederlandse taal te leren;
- Instructie van 19 juli 2009;

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift niet dat op één van deze elementen niet geantwoord is geweest in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt verder in haar verzoekschrift dat er niet wordt gemotiveerd waarom er niet met het geheel van de elementen rekening werd gehouden om haar aanvraag tot machtiging te beoordelen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geantwoord op elke verklaring die de verzoekende partij heeft gesteld in de aanvraag. Daarnaast moet er op worden gewezen dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden bij het beoordelen van een aanvraag en dat de gemachtigde van de staatssecretaris een grote discretionaire bevoegdheid geniet. Voorts laat de verzoekende partij na uiteen te zetten – en er wordt ook niet ingezien – waarom de cumulatie van de aangevoerde elementen alsnog tot een machtiging zou kunnen leiden, nu elk van deze elementen afzonderlijk wordt afgewezen. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat de lange asielprocedure op zichzelf al niet kan worden weerhouden, maar dat de verzoekende partij ook al de openbare orde geschonden heeft. De schending van de openbare orde wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij reeds gedurende een lange tijd in België verblijft, wijst de Raad erop dat op dit element werd geantwoord in de bestreden beslissing, namelijk dat een asielprocedure tijd kan innemen en dat zij verder dan een cursus Nederlands, geen bewijzen voorlegt van integratie, terwijl zij al 5 jaar in België verblijft. Daarenboven werd de verzoekende partij gedurende deze tijd al veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens opzettelijke slagen en verwondingen en verboden wapendracht. Door louter te stellen dat zij hier al 5 jaar verblijft, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij betoogt dat gelet op haar langdurig verblijf, haar sociale banden met België, haar kennis van de landstalen, haar werkwiligheid en haar effectieve tewerkstelling – dat een vermoeden van integratie en kennis van het Nederlands inhoudt – haar aanvraag gegrond verklaard had moeten worden, en dat in de bestreden beslissing zelfs geen rekening wordt gehouden met deze elementen.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt geantwoord op de duur van het verblijf van de verzoekende partij, zoals hierboven uiteengezet. Verder dient er op gewezen te worden dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 11 september 2014 niet heeft aangehaald dat zij sociale

banden zou hebben in of met België, noch stelt zij in haar aanvraag dat zij bereid is te werken of dat zij reeds gewerkt heeft. Dit blijkt eveneens niet uit de neergelegde documenten die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd. De verzoekende partij is als de aanvrager echter meester van de aanvraag die zij indient en de argumenten die zij aan het bestuur wenst voor te leggen ter rechtvaardiging ervan. De verzoekende partij kan het de verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten dat zij niet heeft geantwoord op de argumenten die zij zelf niet relevant heeft geacht. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de verwerende partij haar tewerkstelling en werkwillegheid ambtshalve had moeten onderzoeken, doordat dit uit het dossier blijkt, nu de verzoekende partij nagelaten heeft om deze elementen aan te halen als een reden om tot verblijf gemachtigd te worden. De verzoekende partij heeft bovendien louter een bewijs van een enkele cursus Nederlands voorgelegd. Hierop heeft de verwerende partij geantwoord in de bestreden beslissing zelf. Daar de verzoekende partij het element van sociale banden niet heeft aangehaald in haar aanvraag van 11 september 2014 en zij geen andere stavingsstukken voorlegt, is het niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing geen motief inzake sociale banden te vinden is. Waar de verzoekende partij ook nog beweert dat haar langdurig verblijf een vermoeden van integratie inhoudt, wijst de Raad er op dat zij nalaat om dit verder *in concreto* toe te lichten en dat zij hiervan geenszins enig bewijs voorlegt.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift geenszins dat zij veroordeeld is geweest voor opzettelijke slagen en verwondingen en verboden wapendracht, maar stelt dat niet verder gemotiveerd wordt waarom er thans sprake is van een schending van de openbare orde en waarom dit ervoor zorgt dat de verzoekende partij niet gemachtigd kan worden tot verblijf. De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een schending van de openbare orde. De verwerende partij laat enkel gelden dat de verzoekende partij gedurende zijn verblijf in België veroordeeld is geweest, waardoor het langdurig verblijf niet meer weerhouden kan worden. Bovendien wordt deze veroordeling niet als enig motief weergegeven in de bestreden beslissing. Uit een simpele lezing blijkt dat op elk van de in de aanvraag aangehaalde elementen werd geantwoord en dat bijvoorbeeld de criteria van de vernietigde instructie en de taalkennis van de verzoekende partij niet werden weerhouden, om andere redenen dan de schending van de openbare orde. Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de motieven van de bestreden beslissing disproportioneel zouden zijn.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de arresten van de Raad van State van 1 april 2004 met nummers 130.047 en 130.048, wijst de Raad er op dat deze arresten betrekking hebben op asielzaken en dat de verzoekende partij zich dus niet dienstig kan beroepen op deze arresten daar de huidige bestreden beslissing gestoeld is op artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij argumenteert dat de verwerende partij gebruik had moeten maken van de criteria in de instructie van 19 juli 2009, ondanks de vernietiging door de Raad van State. De verzoekende partij betoogt dat hoewel de instructie vernietigd is geweest, deze criteria nog steeds worden toegepast. Ze baseert zich dienaangaande op verklaringen van de verwerende partij.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partij, dat de criteria van de instructie nog zouden gelden zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat verwerende partij – waarmee de verzoekende partij lijkt te verwijzen naar de toenmalige staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken – heeft aangegeven dat de instructie nog zal worden toegepast, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk

heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover de verwerende partij krachtens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat de verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat de bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldoen aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, dat inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. De verzoekende partij kan, gelet op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, zich niet meer op deze instructie beroepen. Deze instructie heeft dus geenszins nog enige invloed op de gegrondheid van haar aanvraag.

De verzoekende partij geeft zelf aan dat de verwerende partij *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij dient zich dan ook niet aan enige instructie te houden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij betoogt dat indien de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer gevolgd worden, dat dan de voorafgaande instructie van toepassing dient te zijn. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de instructie van 26 maart 2009 - de “*instructie Turtelboom*” - moet worden toegepast, stelt de Raad vast dat hij deze instructie ziet als een omzendbrief met verordenend karakter, waarvan de verwerende partij niet zou kunnen afwijken. Een dergelijke omzendbrief heeft geen plaats in het Belgisch normenbestel (RvS 15 juli 2011, nr. 214.647, *Verstraeten*), en de verzoekende partij kan er zich niet op beroepen in de mate dat zij de erin opgenomen criteria dwingend wenst toegepast te zien, zoals *in casu*. Des te meer omdat zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat de verwerende partij op alle elementen die door de verzoekende partij aangevoerd werden, beoordeeld heeft op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij - zoals blijkt uit hetgeen dat volgt - niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij uitgegaan is van onjuiste gegevens of deze elementen op kennelijk onredelijke wijze beoordeeld heeft gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De verzoekende partij kan zich ook niet beroepen op de criteria van de omzendbrieven die in strijd zijn met het hiervoor gestelde. Waar, samengevat, de verzoekende partij er zich dus over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van minister Turtelboom dan wel van de criteria uit de instructie van 19 juli 2009, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat zij door haar langdurig verblijf een privéleven heeft opgebouwd en dat zij sterke socio-economische banden heeft met België.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004; nr. 130.936). De verzoekende partij zet geenszins *in concreto* uiteen waaruit haar privéleven exact bestaat en waarom de verwerende partij bij het beoordelen van haar aanvraag hiermee rekening had moeten houden. Bovendien heeft de verzoekende partij nagelaten om haar privéleven aan te halen in de aanvraag van 11 september 2014. Daarenboven wijst de Raad er op dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM enigszins heeft geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat dit onderdeel van het middel geenszins kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Er kan slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een situatie gelijkaardig aan deze van haarzelf, op een andere wijze werden behandeld. De loutere verwijzing naar mogelijke regularisaties onder de vernietigde instructie van 19 juli 2009 volstaat niet. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij op deze wijze aan dat deze vreemdelingen zich in een gelijkaardige situatie bevonden.

Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorstelt aan vreemdelingen die reeds 5 jaar op het grondgebied verblijven, om hen te regulariseren in ruil voor een afstand van hun asielaanvraag. Zelfs indien deze praktijk toegepast zou zijn geweest, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de voorgenoemde vreemdelingen. Bovendien kan de verzoekende partij geen afstand meer doen van haar asielprocedure. Deze werd immers afgesloten bij arrest van de Raad op 30 april 2015 met nummer 144 562.

De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin het de bedoeling is van de verzoekende partij om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (*cf.* RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916). Dit onderdeel van het middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en is bijgevolg ongegrond.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.

154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.5. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in alle redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen *in casu* niet leiden tot een machtiging tot verblijf. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.6. Waar de verzoekende partij de schending van de preambule van het EVRM en van artikel 191 van de Belgische Grondwet in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de preambule van het EVRM en van artikel 191 van de Belgische Grondwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS